

Arrest

nr. 260 889 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Reç, Shkodër, Albanië. U bent de zoon van Fatmir J. (...) (o.v. X) en Aida J. (...) (o.v. X).

Op 12 mei 1999 vermoordde de neef van uw vader Agim J. (...) op café een mede-inwoner van zijn wijk in Shkodër, Naim H. (...). Agim werd gearresteerd en verbleef zes jaar achter slot en grendel. Gedurende lange tijd konden er, dankzij onderhandelingen van uw familielid Recep, steeds een besa (tijdelijke verzoening) worden bekomen voor de hele familie, waardoor u een normaal leven kon leiden. Nadat Agim werd vrijgelaten, verbleef hij anderhalf jaar in jullie huis, waarna hij met de noorderzon verdween.

Op 4 januari 2018 trok een neef van de familie H. (...), Mustafa, naar jullie huis met de boodschap dat jullie geen besa meer kregen omdat jullie onderdak hadden geboden aan Agim. U bleef nog regelmatig naar school gaan, anderhalf uur wandelen heen en terug van uw huis, tot een verre buur van jullie aangesproken werd door drie of vier gewapende mannen die op zoek waren naar jullie huis. U zat toen in het tweede middelbaar. Uit vrees dat hij of zijn zonen zouden worden vermoord omwille van deze bloedwraak, reisde uw vader, vier dagen na deze gebeurtenis, op 18 mei 2018, met het voltallige gezin per boot naar Italië. Jullie verbleven daar een maand waarna jullie op 16 juni 2018 doorreisden per vliegtuig naar België.

Uw vader Fatmir J. (...) en moeder Aida J. (...) vroegen op 20 juni 2018 voor het eerst internationale bescherming aan in België omwille van dit bloedwraakconflict. U, samen met uw broer en zus Admir en Bernarda, waren toen nog minderjarig en waren bijgevoegd aan het dossier van jullie moeder. Het CGVS verklaarde het verzoek van uw ouders kennelijk ongegrond op 11 september 2018 omdat jullie afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst (KB van 15 februari 2019) en omdat er geen geloof werd gehecht aan hun verklaringen bij terugkeer te vrezen voor hun leven en dat van hun kinderen omwille van de bloedwraak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp het beroep dat uw vader en uw moeder aantekenden tegen de beslissing van het CGVS op 20 maart 2019.

Op 30 januari 2019 werd u meerderjarig. Jullie verlieten België niet en u diende op 12 november 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders dienden op die dag een tweede verzoek in. In het kader van uw eerste verzoek haalde u aan bij terugkeer naar Albanië te vrezen voor uw leven omwille van de bloedwraak waarin uw familie met de familie H. (...) zit, alsook daardoor niet meer naar school te kunnen gaan. Ook haalde u aan dat uw vader, die in België ziek is geworden, en uw broer, die reeds in Albanië medische verzorging diende te krijgen, door de bloedwraak geen beroep kunnen doen op de Albanese gezondheidszorg, omdat ze zich niet meer buitenshuis mogen begeven. Ter staving van uw asielmotieven legde u uw paspoort neer.

Aangezien u uw asielmotieven volledig steunde op de motieven die uw vader in het kader van zijn eerste verzoek uiteenzette en u daarnaast geen andere persoonlijke vervolgingsmotieven aanhaalde verklaarde het CGVS uw eerste verzoek op 4 februari 2020 eveneens kennelijk ongegrond. De RvV verwierp uw beroep tegen deze beslissing op 16 september 2020. Het tweede verzoek van uw vader en moeder werd niet-ontvankelijk verklaard. Zij gingen niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 2 december 2020 een eerste volgend verzoek in. U baseert zich op de verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw eerste verzoek en legt als steun hiervoor twee attesten van de verzoeningscommissie voor, een aanhoudingsbevel d.d. 27/03/2004, een proces-verbaal d.d. 28/03/2004 en een vrijlatingsattest d.d. 02/02/2007.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede verzoek worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste verzoek baseerde, met name uw vrees te worden gedood naar aanleiding van een bloedwraak (verklaring volgend verzoek, d.d. 16/12/2020, punt 16, 18). U haalt aan alles reeds in het kader van uw eerste verzoek te hebben uitgelegd en legt ter staving twee identieke verzoeningsattesten neer op naam van de neef van uw vader Agim J. (...), een aanhoudingsbevel voor Agim J. (...), een proces-verbaal op naam van Agim J. (...) en een vrijlatingsattest op naam van Agim J. (...). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat het volledig steunde op dat van uw vader, die werd geweigerd door het CGVS omdat hij het onder meer niet aannemelijk maakte dat zijn gezin in een

bloedwraak verwickeld was, hij zijn verklaringen niet staaft en niet aannemelijk maakte dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar die verklaringen verwijst, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Betreffende de documenten die u neerlegt in het kader van uw tweede verzoek dient te worden opgemerkt dat deze allen betrekking hebben op Agim J. (...) zelf. Geen enkel document vernoemt u of uw gezinsleden, waardoor deze allermindst aantonen dat u of uw gezinsleden in een bloedwraak verwickeld zijn naar aanleiding van de feiten die Agim J. (...) zou hebben gepleegd in 1999. Evenmin werpen deze documenten een ander licht op de vaststelling van het CGVS, die bevestigd werd door de RvV, dat u bij eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Ook dient te worden opgemerkt dat het allen kopieën zijn en dat uit informatie aanwezig op het CGVS blijkt dat documenten in Albanië makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden.

Volledigheidshalve dient er dan ook op gewezen te worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-Generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> op <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbinde in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-Generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-Generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-Generaal dat in het geval

de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn “BEROEP TOT NIETIGVERKLARING” in een eerste en enig middel op de:

“- Schending van artikel 57/6/2, §1, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Schending van de artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivatie van bestuurshandelingen.”

Verzoeker betoogt:

“Dat verzoeker volgende nieuwe elementen kon voorleggen in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming:

Attesten van ‘Misionaret E Paqes Dhe Pajtimeve Te Shqiperse (‘The Peace Reconciliation Missionaries of Albania’), waarin de bloedwraak waar verzoekers familie in verkeert wordt bevestigd door een officiële instantie.

Dat artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet duidelijk vermeldt dat het CGVS de verplichting heeft om te onderzoeken of er bij een volgend verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat de verzoeker in kwestie alsnog in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming.

Dat artikel 57/6/2 §1 tevens duidelijk vermeldt dat bij aanwezigheid van dergelijke elementen, het CGVS verplicht is om het nieuwe verzoek ontvankelijk te verklaren.

Dat in casu verzoeker documenten kon voorleggen van 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' die met name bevestigen dat de bloedwraak waarvan sprake in het eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk echt bestaat. Dit gegeven staat in tegenspraak met het oordeel van zowel het CGVS als de RVV, die de bloedwraak als ongeloofwaardig afdeden.

Dat de verwerende partij dus nieuwe stukken, die de potentie hebben om de beslissing om te keren gezien zij de als ongeloofwaardig beschouwde bloedwraak waarin verzoeker verzeild is geraakt bevestigen, niet overtuigend genoeg vindt omdat zij betrekking hebben op Agim J. (...), de dader van de moord waardoor de bloedwraak begonnen is. Dit is vreemd te noemen aangezien zowel verzoeker als zijn ouders tijdens hun verschillende gehören voor het CGVS altijd verklaard hebben dat zij inderdaad in de problemen kwamen omdat zij familie zijn van deze Agim J. (...). Het CGVS en de RVV hebben ook nooit de familieband tussen verzoeker en Agim J. (...) in twijfel getrokken."

Verzoeker wijst vervolgens op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voert aan:

"Dat de motivatie waarom de door verzoeker neergelegde nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat hij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus krijgt weliswaar aanwezig is in de bestreden beslissing, maar niet als afdoende kan beschouwd worden in de zin van artikel 3 van bovenstaande wet. Verzoeker kon namelijk certificaten neerleggen van een officiële verzoeningscommissie in Albanië, en deze worden afgewezen omdat zij betrekking hebben op Agim J. (...) en niet op verzoeker zelf. Het CGVS is echter belast met de specifieke opdracht om een volgend verzoek als ontvankelijk te beschouwen wanneer een nieuw element de kans aanzienlijk groter maakt dat alsnog de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgereikt. Welnu, de attesten van 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' zijn nieuwe elementen die op zijn minst het CGVS verplichten om het volgend verzoek als ontvankelijk te beschouwen. Dat zij betrekking hebben op Agim J. (...) en niet op verzoeker zelf hoeft geenszins te betekenen dat verzoeker niet in gevaar is, want zowel hijzelf als zijn ouders hebben steeds beweerd, zonder dat dit in twijfel werd getrokken door het CGVS, dat het door hun familieband met Agim J. (...) is dat zij in de problemen zijn gekomen. Ook het gegeven dat het om kopieën gaat en dat Albanese documenten makkelijk kunnen worden nagemaakt doet hier niets ter zake, gezien de verwerende partij op geen enkel moment ook maar enige motivatie neerlegt waarom deze documenten als vals zouden moeten beschouwd worden. Dat de bestreden beslissing daarom artikel 57/6/2 §1 van de Vreemdelingenwet, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendt."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn volgend verzoek als ontvankelijk te beschouwen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog attesten van 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van de voormelde bepaling, wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede verzoek worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste verzoek baseerde, met name uw vrees te worden gedood naar aanleiding van een bloedwraak (verklaring volgend verzoek, d.d. 16/12/2020, punt 16, 18). U haalt aan alles reeds in het kader van uw eerste verzoek te hebben uitgelegd en legt ter staving twee identieke verzoeningsattesten neer op naam van de neef van uw vader Agim J. (...), een aanhoudingsbevel voor Agim J. (...), een proces-verbaal op naam van Agim J. (...) en een vrijlatingsattest op naam van Agim J. (...). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat het volledig steunde op dat van uw vader, die werd geweigerd door het CGVS omdat hij het onder meer niet aannemelijk maakte dat zijn gezin in een bloedwraak verwickeld was, hij zijn verklaringen niet staaft en niet aannemelijk maakte dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten. Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar die verklaringen verwijst, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.”

Verzoeker laat deze motieven in het verzoekschrift geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd overeind.

Wel vestigt verzoeker de aandacht op de door hem neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoegd.

Dient echter te worden vastgesteld dat aan deze documenten niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, geenszins moet worden bewezen dat de betreffende stukken vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid, kan er worden beslist om geen bewijswaarde toe te kennen aan deze stukken.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker slechts in het kader van zijn onderhavige, volgend verzoek om internationale bescherming op de proppen komt met dergelijke stukken, dit zonder hiervoor enige dienstige uitleg te verschaffen, bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Deze stukken dateren immers allemaal uit de periode van 2004 tot 2015. Redelijkerwijze kon aldus worden verwacht dat verzoeker deze stukken, zo het waarachtige stukken zouden betreffen, reeds veel eerder zou hebben voorgelegd en dat hij minstens een dienstige uitleg zou aanreiken ter verklaring van het feit dat hij dit niet deed.

Daarenboven worden al deze stukken, zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, slechts neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontberen zij als dusdanig bewijskracht.

Bovendien blijkt, zoals eveneens met reden wordt aangehaald in de bestreden beslissing, uit de beschikbare landeninformatie, zoals opgenomen in het administratief dossier, dat corruptie in Albanië wijdverbreid is en dat stukken zoals de neergelegde documenten aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen

betaling kunnen worden vergaard. Ook dit doet afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde documenten.

Verder dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoe dan ook hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het aangehaalde relaas en de aangevoerde vrees te herstellen.

De bewijswaarde van de attesten van de verzoeningscommissie, waarvan verzoeker bij het verzoekschrift vertalingen voegt, wordt daarenboven nog ernstig en op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat deze attesten, hoewel zij zouden uitgaan van dezelfde organisatie, intern tegenstrijdig zijn. Blijkens het attest van 2014 zou Agim de moord gepleegd hebben op 2 mei 1999, terwijl deze moord blijkens het attest van 2015 zou zijn gepleegd op 12 mei 1999. Verder valt het op dat de familienaam van verzoekers familie in de twee attesten op een verschillende wijze wordt weergegeven. Bovendien is de inhoud van deze attesten kennelijk en frappant in strijd met het door verzoeker aangevoerde asielrelaas. Verzoeker gaf, blijkens het niet-betwiste en in het verzoekschrift uitdrukkelijk bevestigde en herhaalde feitenrelaas, immers aan dat Agim zes jaar werd gedetineerd, na diens vrijlating (in 2007) anderhalf jaar bij hen in huis verbleef en nadien met de noorderzon verdween. Volgens de neergelegde attesten zou Agim echter sedert 1999 en tot in 2014, respectievelijk 2015, opgesloten en geïsoleerd zitten in diens eigen woning.

Dat verzoeker zich bedient van twee dermate dubieuze attesten, werpt eveneens en andermaal een bijkomende smet op de bewijswaarde van de overige, door hem neergelegde documenten.

Ten aanzien van deze documenten, die handelen over de arrestatie en vrijlating van Agim, kan hoe dan ook ten overvloede worden opgemerkt dat hieruit hoogstens kan worden afgeleid dat deze persoon bepaalde feiten pleegde en hiervoor werd veroordeeld en gedetineerd. Hieruit blijkt geenszins dat uit deze feiten een bloedwraak zou zijn voortgevloeid, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat ook verzoeker hierin betrokken zou zijn.

Gelet op het voorgaande, volstaan de documenten die verzoeker heeft neergelegd in het kader van zijn huidige, volgend verzoek om internationale bescherming in het geheel niet om de reeds tijdens zijn vorige verzoek om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bloedwraak waarin hij verwickeld zou zijn op te heffen.

Hoe dan ook laat verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet in zoverre hierin wordt gemotiveerd dat de bijgebrachte documenten hoegenaamd geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoeker, zo al geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn vermeende betrokkenheid in een bloedwraakconflict, *quod non*, in zijn land van herkomst in dit kader beschikt over de nodige beschermingsmogelijkheden en in zoverre hierin dienaangaande verder wordt gesteld:

“Volledigheidshalve dient er dan ook op gewezen te worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-Generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusalbanie.algemenesituatie20200615.pdf> op <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbinde in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-Generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken

worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel niet aanvecht of betwist, onverminderd gehandhaafd.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT